

Недавно сам имао прилику да слушам ватрено убеђивање једне припаднице женског пола, која ми је самоуверено објашњавала да Косово није Србија и да не треба да буде. Није знала да каже зашто, а када сам јој, у најкраћој могућој верзији од две реченице, објаснио историју Косова и Албаније мало је устукнула, одмахнула главом и рекла: "Нисам то знала".

Наравно да није знала – мало је данас места на којима је то могла да чује. Али, знала је оно чиме је бомбардују из невладиног сектора. Прихватила је "дајцест" информације без икаквог образложења, само штуре информације које налажу заступање ставова који иду линијом мањег отпора. Данас је лакше рећи да Косово није Србија него се мучити објашњавајући и заступати став да јесте. При том су креатори и организатори ширења ових информација лепо уредили да такав став постане "урбан", шта год то данас значило, и да се као такав прими код већине младих и оних који се тако осећају. А многи би људи волели да се тако осећају – зато је овај став тако заводљив и примамљив. Тако се код неких људи неспособних за независно мишљење – а због количине шушких новчаница са Запада којима се плаћају људи који праве информације – формира неки став о нечему о чему реално не знају ништа. Тако неинформисани, људи онда оду на гласање, гласају "по савести" (али не својој) и онда се у парламенту појави група људи који су посредно купљени новцем непознатог страног порекла. Линија је заправо врло једноставна – неки "филантроп" из иностранства финансира домаћи НВО, они пласирају вести и формирају став одређеној групи неодлучних и поводљивих људи који онда својим гласом помогну некој странци да уђе у парламент. При том за нашу политичку реалност уопште није битно ни ко су ти мистериозни "добротвори", ни какве су њихове намере, ни да ли су истински филантропи који верују да својим новцем могу помоћи људима, нити нам је битно да знамо да ли су злонамерни. Можда су неки од њих и искрени, можда су и сви искрени, али на то не можемо да утичемо и стога је неважно за реалну политику. Оно што је важно јесте да тај новац утиче на формирање политичког мишљења у Србији и да тај новац није домаћег порекла. Новац који је дат невладином сектору постаје новац којим се гласови неких људи усмеравају одређеним странкама које немају формалних веза с тим НВО-има.

Дакле, Наташа Кандић, Соња Бисерко, Соња Лихт, Биљана Ковачевић-Вучо и остале (занимљиво, челници НВО-а су већином жене) пласирају лажи о Косову. Наташа Кандић оде на проглашење лажне државе свесна да је власти неће хапсити јер би тиме од ње направили лажну жртву. Свесна је и да је неће протерати јер би јој то увећало ореол бунтовника. Али, исто тако је свесна да ће тај њен чин утицати на људе без критичког мишљења у Србији, који ће онда помислити како је она сигурно у праву. Тај њен чин је заправо идеалан пример онога што НВО-и раде. За новац који је добила из иностранства, уз логику која јој је пружена, она је отишла на Космет само да би дала пример да је то могуће. Да је могуће живети у Србији и признати да је Приштина независна. Новац који је добила није директно уплаћен некој политичкој партији – то је противзаконито – али тај исти новац купује гласове неким странакама. Идеје које заступају НВО-и представљају се као напредне идеје, идеје водиле које се (по принципу "шири даље") шире међу људима који имају слабије изражену жељу за размишљањем. Такви људи онда гласају за оне странке које се боре против целовитости Србије.

Чак и упознавање тих људи с правим информацијама не значи да ће неко од њих променити став. Те врсте идеја, ма како болесне биле, проглашене су за напредне, савремене и упаковане су у шарени сјајни папир који свакоме, на први поглед, мора да изгледа привлачно. Због тога није могуће – нити је вредно трошења времена – покушавати да се промени мишљење таквим гласачима. Шта год да им се презентује, с каквим год чињеницама да их суочите, и даље ће без икаквих аргумената понављати да Европа нема алтернативу, а све који то доводе у питање проглашаваће нападним фашистима који их спречавају да у уједињеној Европи заједно с косовским Шиптарима певају Химну љубави.

Николас Рокфелер, из чувене банкарске породице, изјавио је, како је то прошле године, пред смрт, обелоданио амерички филмски продуцент и режисер Ерон Русо, како је *Рокфелер фондација* финансирала женски покрет за ослобођење. Пре тог покрета банкари нису могли да опорезују половину становништва, а други разлог је, по Рокфелеровим речима, "да би људи прихватили да је држава њихова примарна породица". НВО-и су већином финансирани са Запада, а мотиви финансијера сасвим сигурно нису добронамерни према интересима Србије и само је питање времена када ће и то неко да обелодани. Знали су званичници Русије какво зло са собом носе такве организације, па су пре три године истовремено свима поништили регистрацију, а затим поново решавали регистрацију сваке нове поднете пријаве појединачно, чиме су практично забранили рад већини НВО-а. Немачка влада је пре десетак година забранила рад Сајентолошкој секти, без обзира на велико противљење САД, јер су знале колико је лош утицај који та секта има на њихово друштво.

Уз бројне невладине организације које су финансиране новцем са Запада практично да не постоје оне које су финансиране новцем из, на пример, Русије или Кине. Али и малобројне патриотски настројене организације (нпр. *Српске Двери* и *Активни центар*) суочене су с нападима које прате сваку њихову акцију. Без икакве политичке и медијске моћи, активисти ових организација су у стању сталне одбране од оптужби да су клерофашисти и "националисти", или непрестано морају да понављају ко су и одакле долази новац за њихово финансирање. У оба случаја, такве оптужбе и таква питање отупљују и обесмишљавају идеју њихових акција. Као да није довољно што су ове организације у самом старту већ довољно дисквалификоване тиме што немају подршку у новцу какву имају друге невладине организације.

Сигурно да они који руководе овом државом добро знају колико су НВО-и лоши, не само по државу, него и по странке којима ти руководиоци припадају, због тога што се контрола тих организација врши с оне стране државне границе. Наравно да нисмо толико моћни да НВО-е забранимо а њихове челнике стрпамо у затвор због очигледног противуставног деловања. Али држава би барем морала да им јако отежа посао, и то је минимум онога што мора да уради. И то на самом старту. Једини начин да се ова линија прекине јесте да се заустави на самом почетку, на уласку у Србију. Као и за сваку другу робу, требало би установити "царину" за новац који је намењен НВО-има. Он би требало да се прегледа, да се испита његово порекло и намена – и тек онда да се пусти или не пусти у земљу. Уколико се новац ипак пусти, требало би га јако опорезовати, толико јако да се финансијери запитају да ли су заиста толики филантропи, да схвате да можда и нису. Осим тога, сваки НВО који је финансиран новцем из иностранства морао би да "транспарентно" достави јавности детаље свог финансијског пословања. Уколико већ нисмо толико моћни, као Русија, да направимо такав систем да већину НВО-а забранимо, можемо барем да им отежамо посао. Ово што сад радимо је прећутни благослов. Док се финансијско пословање НВО-а не постави као значајно питање, док се јасно не прикаже ко, за колико и од чијих пара ради, у Србији неће бити праведне изборне кампање, ни праведних избора, ни поштеног Парламента.